

Design Hét: van-e olyan helyi árnyalat, ami csak ránk jellemző?

UA - 2011-10-01 16:10:10

Nem is csak hét, hanem tíz nap, és 120 program: elkezdődött a Design Hét a fővárosban, és ez már a nyolcadik büszke éve neki. Méltó nyitócereónia is dukált ehhez, mégpedig egy olyan helyszínen, ahonnan a Nyugat budapesti tudósítója már [bejelentkezett egy príma, magyaros kiállításról](#), és most újra ide tette be a lábát: ez az Erzsébet téri 400 négyzetméteres Design Terminál, pont a Deák tér közvetlen szomszédságában, vagyis közlekedés szempontjából is a lehető legkiválóbb helyen.

[papírlappal a kezében Halasi Rita Mária, mellette Dr. Kovács Zoltán államtitkár](#) fotó: Unger András

Szóval ide helyezték a hazai kreatívipar részéről nagy várakozásokkal táplált programsor első jelentős állomását, ami a Couleur Locale, azaz helyi szín, helyi árnyalat nevet kapta. Van-e nekünk ilyen? Halasi Rita Mária, a Design Hét kurátora elmondása szerint ezt a kérdést tették fel a környező országok formatervezőinek, a válaszokat pedig tárgyak formájában várták.

Mert a kulturális evolúció gyorsabb

És hogy miért? Mert a kulturális evolúció a genetikainál sokkal gyorsabban zajlik, a gén testről-testre öröklődésével szemben a (kulturális) mém agyról-agyról költözik, az egymáshoz közel élők fejében hasonlóképpen van jelen. A magyar dizájn-kultúra egyedi vonásai szerinte ehhez hasonlóan, a társnemzetekkel folytatott párbeszéd során kristályosodnak ki.

A felhívásnak végül meg is lett az eredménye: kilencven tárgy, amik mögött kivétel nélkül egy-egy eredeti történet húzódik meg, és amik révén egy kicsivel közelebb kerülhetünk az adott nemzet öndefiníciójához (mert ne higgyük azt, hogy ugyanazt gondolják magukról mondjuk a svédok, mint amit mi gondolunk róluk, ahogyan a kurátorasszony erre frappánsan rávilágított korábban a [királyi tévének adott interjújában](#)).

A mi árnyalatunk: az újjáélelt Tisza cipő fotó: Unger András

Mókás világítótestektől az újragondolt nagybicikliig

És ha már sztereotípiákról esett szó: örömmel tapasztaltuk ott helyben, hogy dizájnerek, akik valahogy úgy élnek a fejekben, mint magasan hordott orrú, saját világukba jól bezárkózott, hülye ruhákat viselő emberek, valójában nem is annyira öncélúak, mint gondolnánk, sőt, egyikük-másikuk kísértetiesen hasonlít hozzánk, amikor elmegy mellettünk.

Ja, és van humoruk - mint például a *Burda Is Dead* lámpa megalkotójának, a szlovák Sylvia Jokelovának, aki a lámpabúrát teleszórta apró lyukakon keresztül szőtte meg a termék elnevezését, ami ráadásul ironikusan utal a nőkre ruházott szerepkörökre (sokakban elevenen él még az említett magazint lapozgató anyuka vagy feleség képe). De ugyanilyen szellemes a másik világítástechnikai attrakció is, ami persze bármelyik otthon kelléke lehet: az osztrák Mischer Traxler régi asztallámpákat kötött össze egy neoncsővel.

nagy kedvencünk, a neon-összeköttetésű old school lámpa fotó: Unger András

Mi volt még? A teljesség igénye nélkül: az ír Úna Burke - aki Lady Gagának is készített jelmezeket - középkori páncélatokra, orvos fűzőkre emlékeztető bőr-felsőruházati darabja; Alessandro Mendini

kávéfőzője, ami a nagyapja által megalkotott kotyogónak újragondolt változata; a svájci Paolo Fancelli szerszámkészlete, ami a svájci pontosság mintapéldánya; a holland Van Berlo hófehér biciklicsodája, effektíve a klasszikus nagyfi-féle tanyabájk városi verziója, megtartva az eredeti erőit, úgymint maximális kényelem, tartósság, könnyű vázszerkezet és jó széles kerekek.

További remek darabok képgalériánkban - képaláírásokkal persze -, aki pedig még jobban elmerülne a részletekben, az [ide kattintva](#) letöltheti a helyben kapott katalógust is, amiben minden egyes kiállított tárgyról érzékletes leírás olvasható.